

EU-reguleringen mulighed for at træffe modforanstaltninger (reciprocitet).

Vilkårene for udenlandske selskabers adgang til at udøve investeringservice i Danmark fremgår af de virksomhedslove, som regulerer de pågældende virksomhedstyper, jf. således bank- og sparekasselovens §§ 6 a og 6 c, forslag til lov om fondsmæglerselskabers §§ 6 og 8, realkreditlovens § 12 og lov om visse kreditinstitutters § 2, stk. 4.

For det andet er lovforslagets § 3 ikke som fondsbørslovens § 4 begrænset til børsnoterede værdipapirer. § 3 omfatter henvendelse til offentligheden vedrørende køb, salg eller formidling af ethvert værdipapir, som defineret i § 2, stk. 1, nr. 1-10 og 12. Ved ikke at lade eneretsbestemmelsen omfatte omsættelige pantebreve med pant i fast ejendom og løsøre, jf. § 2, stk. 1, nr. 11, vil pantebrevsselskaber m.v. fortsat kunne rette henvendelse til offentligheden vedrørende handel med pantebreve, og ejendomsformidlere kan i forbindelse med ejendomshandler formidle kontakt mellem sælger og investor med henblik på salg af sælgerpantebreve. Med hensyn til personer med næringsbrev som vekselere og bankier er det vurderingen, at disse ikke længere vil kunne udøve virksomhed med køb, salg og formidling af værdipapirer, med undtagelse af pantebrevshandel. Næringslovens § 22 foreslås derfor ændret, jf. forslag til lov om fondsmæglerselskaber.

For det tredje omfattes alle realkreditinstitutter af eneretten, og lovforslagets § 3 er således ikke som den gældende fondsbørslovs § 4 begrænset til realkreditinstitutter, der har opnået tilladelse til at handle på Københavns Fondsbørs (en fondsbørs). Denne ændring skal ses i sammenhæng med, at værdipapirhandelsloven ikke som fondsbørsloven er begrænset til børsnoterede værdipapirer.

Eneretten efter § 3, stk. 1, vedrører køb, salg eller formidling af værdipapirer. Området for eneretten er således mindre omfattende end begrebet værdipapirhandel, idet dette efter lovforslagets § 1, stk. 2, nr. 4 også omfatter erhvervsmæssig rådgivning vedrørende værdipapirer.

En række virksomheder udøver alene rådgivning vedrørende værdipapirer eller yder som ejendomsformidlere, advokater og revisorer en sådan rådgivning som accessorium til anden virksomhed. En sådan rådgivning eller formidling af pantebreve kræner ikke eneretten efter § 3, stk. 1, men rådgivningen skal ske i overensstemmelse med værdipapirhandelslovens regler, herunder på en redelig måde, jf. lovforslagets § 4.

§ 3, stk. 2, sikrer, at en udsteder kan rette henvendelse til offentligheden i forbindelse med udbud af egne værdipapirer. Regelsættet gælder for udstede-

re, der udsteder eller påtænker at udstede værdipapirer, således, at udstederens ret også omfatter tegningsindbydelse i forbindelse med en emission.

Virksomheder, som efter stk. 1, nr. 1 til 4 er eneberettiget til at rette henvendelse til offentligheden og tilbyde sig som køber, sælger eller formidler af værdipapirer, betegnes i værdipapirhandelsloven som værdipapirhandlere, jf. § 3, stk. 3. Selvom Danmarks Nationalbank og Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning efter stk. 1, nr. 5 og 6 ligeledes er berettiget til at rette henvendelse til offentligheden, er Nationalbanken og Hypotekbanken ikke værdipapirhandlere i værdipapirhandelslovens forstand.

I kraft af værdipapirhandlernes erhvervsmæssige aktivitet og særlige status på værdipapirmarkedet pålægges disse virksomheder en række pligter, se nærmere herom i lovforslagets §§ 5 og 6 om god værdipapirhandelsskik samt § 35, stk. 2 og 3, § 36, stk. 2 og § 37, stk. 2, vedrørende insiderhandel.

Til kapitel 2

God værdipapirhandelsskik

Værdipapirhandelslovens kapitel 2 indeholder regler om god værdipapirhandelsskik, som skal iagttages i forbindelse med værdipapirhandel.

God værdipapirhandelsskik er værdipapirhandelsrettens generalklausul og er et væsentligt element i den investorbekyttelse, som ønskes opnået med værdipapirhandelsloven. Som ved andre generalklausuler, f.eks. i markedsføringsloven og aftaleloven, er der tale om en dynamisk målestok, der ændres og udvikles i takt med udviklingen på værdipapirmarkedet.

Indførelsen af regler om god værdipapirhandelsskik, skal desuden ses i sammenhæng med det særlige samspil, der er mellem udstedere, investorer og værdipapirhandlere, når disse handler professionelt.

Dette samspil mellem professionelle aktører har ikke nødvendigvis behov for at blive reguleret på tilsvarende måde, som den regulering der omhandler forbrugerbeskyttelse.

I forhold til markedsføringslovens regler om god markedsføringsskik er udgangspunktet, at markedsføringsloven fortsat gælder for værdipapirmarkedet ved siden af værdipapirhandelslovens regler om god værdipapirhandelsskik. Dette er begrundet i et forbrugerbeskyttelsessynspunkt, dvs. hensynet til den almindelige private investor.

Det vil derfor være hensigtsmæssigt, at der i praksis udvikles en arbejdsdeling mellem Forbrugerombudsmanden og Fondsrådet.